

במדינה

ריד: כאשר הסיטו את הארון המפוייה, שהסריע בעד התקדמותם לתוך החדר הי שרוף, המעלה עשן עדיין — ניגלו לנגד עיניהם, מתחתיו, גופותיהם השרופות של שני ילדים קטנים.

כעבור זמן קצר, עצרה המישטרה את הוריהם של התינוקות לחקירה. החדש: כי הם אלה ששרפו את ילדיהם.

הרקע לחדש היו חיי המישטרה המסור ככים של ההורים. אבי הילדים ששרפו, צבעי חיפאי בשם איברהים אבו־קמיר, חי בבית הקטן, בן שני החדרים, שבשכונת ואדי סינה, עם שתי נשים: אשתו החוקית סובחיה, והידועה בציבור שלו טרה, בת ה־19. מאשתו החוקית נולדו ל־איברהים — שהוא כיום בן 25 — ארבעה ילדים. מטרה, ילד נוסף, וכרגע היא ב־הריון נוסף.

לא פעם התפוצץ המשולש טעון־המתח במריבות עזות, שהצריכו לפעמים את התערבות המישטרה.

שרפו אותנו. התינוקות ששרפו היו שייכים לשתי הנשים: חוסיין בן השני־תיים היה של סובחיה, בדראן בן השנה — של טרה.

המישטרה לא שכחה, כי לפני כשלוש שנים אירע אסון דומה בבית איברהים: אחת מבנותיו, בת שלוש וחצי, ניסתה בדליקה.

איברהים וסובחיה נלקחו לחקירה. טרו לבית־חולים, במשך שבוע ימים, היה חשש חמור כי תפיל, כתוצאה מההלם: "זה היה נורא ואיום", סיפרה השבוע. "זה היה הילד הראשון שלי."

"זה היה נורא ואיום", סיפרה סובחיה, "כל השבוע החזיקו אותנו במישטרה. כל הזמן הם אמרו לנו שאנחנו שרפנו את הילדים שלנו. איך אפשר? איך זה ש־אנחנו נשרוף את הילדים שלנו? בכיתי שם כל הזמן. שרפו לנו את הנשמה.

הוא רק אגדה. מיבנה המישטרה הערבית הוא רעוע. היחסים בבית הערבי הרגיל אינם בריאים. האב כופה דעתו, כשליט יחיד, על כל בני הבית. הילדים מכבדים את אביהם עד גיל עשרים בלבד — בגלל פחד. זאת משפחה חולה."

החביבו של שוקר עבד (25), ערבי ישראלי תושב מעיליה, שליך נהריה, הוא ניפון פרות קדושות. בעוד חבריו מתפזרים לבתיהם או לבתי־הקפה, אחרי עבודתם, עולה שוקר על האוטובוס לתל־אביב הרחוקה, לשם השלמת לימודי ה־תואר השני בפילוסופיה. מכאן, ברור ש־שוקר אוהב לחשוב. ותוצאות מחשבתו די אכזריות לפעמים:

"המורה הערבי גומר את יום עבודתו, נכנס לקפה, מתישב למצוץ נרגילה. זוהי הדוגמה החינוכית שהוא נותן לתלמידיו. שלא לדבר כבר על רמתו המקצועית, הנמוכה להחריד. פלא שרמתו של הערבי הממוצע נמוכה כל כך?"

שוקר, העובד כמורה תיכון בטיבה, מכיר בכעיה המיוחדת כיום את ערביי ישראל, אולם מסרב להיכנע לה: "נכון שאנחנו, ערביי ישראל, חיים בצל מיסטר ותרבות ורים. אז מה? זו סיבה שלא להעתיק מהם את הצדדים החיוביים שלהם? זו סיבה שלא להעתיק מהיהודים את אורח חייהם המודרני? את התפיסה של הפרדת הדת מהמדינה — שגם אם אינה מוגדרת כעיקרון בישראל, ריהי מוגשמת יותר מאשר ברחוב הערבי?"

שמי עדיין ושמי תחתון. לדעתו של שוקר, ההתקדמות של הערבים היא שתביא את השלום. לא התפתחות פוליטית: "בתל־אביב לא יודעים את זה." אומר הוא, "אבל היהודי מטיל עלינו מורא. לא רק היהודי מסתכל על הערבי מלמעלה למטה. מה שמור יותר — זה שהערבי מסתכל על היהודי מלמטה למעלה. היום כבר למשל ישנם הורים ערביים המעדיפים שבנם יתחתן עם יהודיה. רגש העליזות של היהודים ורגש ה־נחיתות של הערבים — הם המקיימים

ניצולים סאזה ומונה אחרי שריפת הגוף —

(המשך מעמוד 25)

נפלאות ביחד. את הכוכבים הוא הוריד בשבילה מהשמים. אני לא צריכה שום דבר ממנו. מה שהוא חייב — זה בשביל אמא. אמרתי לו: אמא, ערב חג היום, תשאיר לאמא חמישים לירות! לא נתן. במקום זה, הלך ופירסם בעיתונים שהוא הזמין את הבת לארוחת צהריים שעלתה 44 ל"י. קודם כל — היא עלתה רק 21 ל"י. אבל זה לא חשוב. הוא נתן ארוחה לבת שהוא לא ראה ולא דאג לה 24 שנים, אז הוא מתגאה בזה בעיתונות. **טרנדריה שנייה.** לבנות גם אין טעם נות נגד אשתו השנייה של אביהן, זקלין דווינסקי. הן בטוחות שהיא לקחה אותו בשביל הכסף. "איזה אשה צרפתייה ת־קח סבא עם נינים? היא בת 45. הבן הבכור שלהם בן עשר, ושני התאומים בני שמונה."

לגבי ילדים אלה, קיימת טרגדיה שנייה. כיום החמישי האחרון הביא הבן הבכור עיתון לאמו, זקלין, הצביע על תמונת המישטרה שהתפרסמה בו, שאלה אחת היי תה בפיו: למה? למה הילדים בבית־הספר מצביעים עליו, צוחקים שיש לו אבא זקן, זורקים עליו אבנים.

זקלין מיהרה לשכנח, ביקשה לתרגם את הסיפור בעיתון. לדבריה, לא ידעה דבר מכל העניין. בעלה סיפר לה שהיתה לו חברה בארץ־ישראל ושתי בנות. היא היתה בטוחה שמעולם לא נישא. אף אחד גם לא סיפר לה שנפתחה תביעה מישפר טיה נגד בעלה — על־ידי אשתו החוקית: "אולי אקח את הילדים ואסע לצרפת". מילמלה השבוע, נדהמת ושבורה כולה. "אסור היה לפרסם את התמונה של היל־דים בעיתון. הילדים לא אשמים. הגדול בא ואמר לי: אמא, אני לא רוצה ללכת לבית הספר. הילדים בבית הספר ער־שים לו את המוות."

אולם, נראה היה כי שתי הטרנדיות, שגדם הבעל העליון לשתי משפחותיו, לא היו הסוף. השבוע, התגלה כי אקהוין פיר־סם מודעות נישואין בעיתונים, סיפר ל־מועמדות שזענו לו בדיוק את הסיפור שסיפר לפני 20 שנה לזקלין: כי יש לו ידועה בציבור עם שלושה ילדים — אולם הוא מתכוון לעזובה ומבקש להתחתן. על סמך ביצועיו בעבר, יש להניח, כי היה מצליח בתוכניתו, מקים, בגיל 70,

הבית בו נשרפו שני הילדים — שריפת הנשמה

"גם לפני שלוש שנים מתה לי ילדה באש, איעדה, שיחקה בגפרורים כשאנחנו לא היינו בבית. ושרפה את כל הבית."

הגירוי האחרון. וזהו בדיוק, גילו הי־חוקרים, לאחר שבוע של סיוט, מה ש־קרה גם הפעם. שני הפספוסים, שיטנו על מיזרונים על הריצפה, התעוררו משנתם, בבוקר יום השישי, החלו משחקים ב־קופסת גפרורים שמצאו. בידו המפוחמת של חוסיין בן השנתיים, גילו חוקרי ה־מכון הפתולוגי שרידי גפרור שרוף.

את הפער האמיתי בין שני העמים. ועד שפער זה לא יוחלם — לא יושג השלום."

אסונות

שתי גופות שרופות

"איך יכזו לחשוד בננו,

שאנחנו שרפנו

את הילדים שלנו?"

המחזה שניגלה ליעניי הכבאים היה מח־

מישטרה שלישית — לולא הפגישו הגור־לל עם בתו הבכירה ממשפחתו הראשונה.

דיעות

מופץ הברות הקדושות

רגש העיונות של היהודים,

ורגש הנחיתות של הערבים —

הם המחסום האמיתי לשלום.

"השם הטוב של המישטרה הערבית —